

POSTANOWIENIE

Kraków, 29 czerwca 2015r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydz. IX Gospodarczy w składzie:

sędzia SO Dariusz Pawłyszcz

protokolant a.s. Andrzej Myszewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Krakowie 29 czerwca 2015r. sprawy z powództwa (...) w R. przeciwko (...) Sp. z o.o. we W. o stwierdzenie wykonalności nakazu zapłaty Sądu Cywilnego w B. z 1 lipca 2014r.

przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 66 rozp. PE i Rady (UE) nr 1215/2012 niniejsze postępowanie podlega rozp. Rady (WE) nr 44/2001, którego art. 39.2 stanowi, iż "właściwość miejscową określa się na podstawie miejsca zamieszkania dłużnika lub na podstawie miejsca, w którym egzekucja powinna być prowadzona." Z kolei art. 1151⁽¹⁾ § 1 K.p.c. stanowi, że "orzeka sąd okręgowy miejsca zamieszkania albo siedziby dłużnika, a w braku takiego sądu - sąd okręgowy, w którego okręgu ma być prowadzona egzekucja." Wg wierzyciela na podstawie art. 39.2 rozp. nr 44/2001 wierzycielowi przysługuje wybór między sądem siedziby dłużnika i sądem miejsca, w którego okręgu wierzyciel zamierza prowadzić egzekucję, przy czym wystarczy oświadczenie wierzyciela, iż zamierza prowadzić egzekucję w okręgu sądu, do którego skierował wniosek.

Wydaje się, że zwrot "określa się" w art. 39.2 rozp. nr 44/2001 jest skierowany do państw członkowskich, które regulując właściwość w procedurach cywilnych powinny ograniczać się do łącznika siedziby (miejsca zamieszkania w przypadku osób fizycznych) lub miejsca prowadzenia egzekucji. Przy takiej interpretacji art. 1151⁽¹⁾ § 1 K.p.c. w graniach określonych art. 39.1 rozp. nr 44/2001 przyznaje prymat miejsca siedziby, a dopiero w braku takiego miejsca w Polsce właściwość jest określana przez miejsce egzekucji.

Także przy interpretacji, iż art. 39.2 rozp. nr 44/2001 wprost określa właściwość i art. 1151⁽¹⁾ § 1 K.p.c. nie stosuje się, co do zasady wyłącznie właściwy jest sąd siedziby dłużnika, a inny sąd może być właściwy tylko w sytuacji, gdy "egzekucja powinna być prowadzona" w okręgu tego sądu. "Powinność" oznacza odwołanie się do systemu normatywnego. Zatem wierzyciel mógłby skierować wniosek o stwierdzenie wykonalności do sądu innego niż właściwy dla siedziby dłużnika pod warunkiem wykazania, że zgodnie z K.p.c. egzekucja powinna być prowadzona w okręgu tego sądu.

K.p.c. nie definiuje miejsca prowadzenia egzekucji i reguluje tylko właściwość komorników. Mimo braku definicji miejsca prowadzenia egzekucji ustawodawca odwołał się do tego pojęcia w art. 843 § 1 K.p.c. normującym właściwość dla powództw przeciwegzekucyjnych. Niewątpliwie za miejsce prowadzenia egzekucji z nieruchomości należy uznać miejsce położenia nieruchomości. Dotyczy to także egzekucji z rzeczy ruchomych, gdyż art. 844 § 1 K.p.c. przyznaje wierzycielowi prawo wyboru komornika, lecz prowadzenie egzekucji przez komornika spoza okręgu danego sądu nie zmienia miejsca prowadzenia egzekucji i za miejsce to należy uznać miejsce, w którym rzecz się znajduje (siedziba komornika nie jest miejscem prowadzenia egzekucji). Natomiast za miejsce prowadzenia egzekucji z wierzytelności należy uznać miejsce spełnienia świadczenia dłużnika zajętej wierzytelności (w przypadku wierzytelności pieniężnych jest nim co do zasady siedziba wierzyciela, tj. dłużnika egzekwowanego).

Zatem wbrew tezie wierzyciela jego obowiązkiem było wskazanie okoliczności wskazujących, że "egzekucja powinna być prowadzona" na obszarze właściwości SO w Krakowie. Ponieważ wierzyciel nie wskazał takich okoliczności,

orzeczone w myśl art. 200 K.p.c. Zwrot "na podstawie miejsca, w którym egzekucja powinna być prowadzona" w art. 39.2 rozp. Rady (WE) nr 44/2001 niewątpliwie nie jest równoznaczny ze zwrotem "na podstawie miejsca, w którym wierzyciel zamierza prowadzić egzekucję", a ponadto nawet przy takiej interpretacji art. 39.2 rozp. nr 44/2001 obowiązkiem wierzyciela byłoby uzasadnienie możliwości prowadzenia egzekucji w okręgu sądu, do którego skierował wniosek o stwierdzenie wykonalności.